

РЕШЕНИЕ

№ 3059

гр. Варна, 18.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 48 СЪСТАВ, в публично заседание на осми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Добрина Петрова

при участието на секретаря Антоанета М. Атанасова
като разглежда докладваното от Добрина Петрова Гражданско дело № 20233110101566 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по предявени от В. М. Ш. срещу ответника ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ , осъдителни искове с правно основание чл.2 ал.1 т.3 от ЗОДОВ за осъждането на ответника да заплати на ищеца сумата от 10 000 лв. представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат на воденото срещу нея Наказателно производство по НАХД № 4935 по описа на Районен съд - Варна за 2021 г., по което е оправдана с влязла в сила присъда, ведно със законната лихва от считано от 19.08.2022 г. до окончателното изплащане на сумата, както и сумата от 1000 лв., за имуществени вреди, представляващи сторени в производството по НАХД № 4935/2021г. по описана ВРС, разноски за заплатено адвокатско възнаграждение, ведно със законната лихва от 19.08.2022г. до окончателното изплащане на сумата.

Ищцата твърди, че с Решение №1069/03.08.2022 г. по административно наказателно дело №20213110204935 по описа за 2021 г. В. М. Ш., е призната за невиновна затова, че на 25.08.2018 г. не е изпълнила заповед за защита от домашно насилие №5/30.11.2017 г., издадена в полза на И.Т.Г., ЕГН *****, по гр. дело №31/2017 г. по описа на Районен съд - Бяла, с която налага на В. М. Ш. мерки по ЗЗДН спрямо И.Т.Г., като задължава ищцата да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо последния, като го нарекла „педераст“, „смотаняк“, „психично болен и ненормалник“ и му показала среден пръст, престъпление по чл. 296, ал. 1, пр. 2 от НК, поради което и на основание чл. 9, ал. 2 от НК и чл. 378, ал. 4, т. 2 от НПК я оправдава по така повдигнатото обвинение за престъпление.

Излага, че на 10.09.2018 г. И.Т.Г. подал жалба срещу ищцата до Районна прокуратура - Русе, препратена по компетентност до РП - Варна. По случая било образувана проверка по пр. преписка №13532/2018 г. по описа на РП - Варна, по която по разпореждане на прокурора Ш. дала писмени обяснения - сведение от 26.11.2018 г. Проверката била образувана в ДП №76/2019 г. по описа на Пето РУ при ОДМВР - Варна срещу В. М. Ш. за престъпление по чл. 296, ал. 1, пр. 2 от НК. В хода досъдебното производство тя била разпитана като свидетел на 13.11.2019 г. в гр. Варна.

С постановление на ВРП от 01.09.2020 т. наказателното производство е било прекратено на осн. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК, поради малозначителност на деянието на осн.

чл. 9, ал. 2 от НК. По реда на инстанционния контрол постановлението на ВРП било отменено от Окръжна прокуратура - Варна с постановление от 26.11.2020 г., тъй като деянието не било малозначително. Били извършени нови действия по разследване. Производството срещу нея било спряно от 16.07.2021 г. на осн. чл. 244, ал. 1, т. 1 вр. чл. 25, т. 2 от НПК и възобновено на 27.08.2021 г. с постановление за възобновяване на наказателното производство. В този период ищцата била обявена за издирване от органите на МВР.

На ищцата се повдигнало обвинение за горепосоченото престъпление. Същата се явила на 23.09.2021 г. за привличане като обвиняем в Пето РУ при ОДМВР - Варна с адвокат-защитник, където дала обяснения и направила искания при предявяване на разследването. Срещу нея била взета мярка за неотклонение „ПОДПИСКА“.

Ищцата сочи, че с постановление от 24.11.2021 г. на РП - Варна по пр. пр. №13532/2018 г. ищцата е предадена на съд, като е направено предложение на осн. чл. 199, ал. 1, чл. 242, ал. 1 и чл. 375 от НПК обвиняемата да се освободи от наказателна отговорност и да ѝ се наложи административно наказание на осн. чл. 78а от НК. Твърди, че има чисто съдебно минало.

Във връзка с повдигнатото обвинение в извършване на престъпление и образуваното наказателно дело ищцата сочи, че е ангажирал адвокат, който да осъществява процесуално представителство. Ищцата излага, че често посещавала и кантората на адвоката, за да организират защитата ѝ и да обсъждат воденето на делото. Това създавало неудобства за нея, която по същото време трябвало да се грижи сама за три деца отглеждани в семейството ѝ, които ходели на училище. Тя се чувствала дискомфортно поради факта, че срещу нея се води досъдебно производство, повдигано ѝ било обвинение, била ѝ взета мярка за неотклонение и това наложило многократно явяване в Пето РУ на МВР и Районен съд - Варна. Освен това тя се притеснила много и когато разбрала, че е обявена за издирване, тъй като не можела да бъде намерена, при положение, че същата винаги е живяла на постоянния си адрес и не е напускала страната нито се е укривала в този период. Делото било с висок негативен емоционален заряд предвид, че отношенията ѝ с бившия ѝ съпруг, които били силно влошени.

Твърди се, че воденото производство изнервило Ш. и довело до притеснения и конфликти в семейството ѝ, тъй като всички били притеснени от факта, че тя е обвиняема и подсъдима, което продължило четири години, което се използвало от И.Г. в публичното пространство, като той споделял информация в Интернет с цел да я уязви и унижи, включително информирал затова Дирекция Социално подпомагане -Варна, като в сигналите си заявявал, че е сигурен, че Ш. ще бъде осъдена. Притеснявала се синът ѝ Т.Г., че отново може да стане жертва на домашно насилие извършено от баща му.

Ищцата счита, че период от четири години за наказателно преследване завършващо с приложение на чл. 9, ал.2 от НК е бил необоснован, прекомерен, противоречащ на смисъла и духа нормата на НПК.

Във връзка с повдигнатото обвинение в извършване на престъпление и образуваното наказателно дело ищцата сочи, че е ангажирал адвокат, който да осъществява процесуално представителство, защита и съдействие и заплатил сумата в размер на 1000 лева.

С оглед на изложеното, ищецът счита, че е налице фактическият състав по чл.2, ал.1, т.3, пр.1 от ЗОДОВ за ангажиране отговорността на Държавата, в лицето на Прокуратурата на Република България, за всички претърпени от ищеца имуществени и неимуществени вреди.

Поради което, сезира съда с искане да постанови положително решение по предявената искова претенция, като се присъдят направените по делото разноски.

В срока за отговор, ответната страна **ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА**

БЪЛГАРИЯ, чрез ВРП, в срока по чл. 131 от ГПК, е депозирила отговор на исковата молба, в който изразява становище за неоснователност на предявената искова претенция. Оспорва иска за неимуществени вреди по основание и размер.

Възразява, че на компенсация по реда на ЗОДОВ подлежат само реално претърпени вреди, а ищеца не е представил надлежни доказателства, че действително е заплатил възнаграждение на адвоката си, респ. и за неговия размер.

Сочи, че е налице основание за **прилагане разпоредбата на чл.5** от ЗОДОВ, тъй като ищцата е осъществила признаците на престъплението за което ѝ е било повдигнато обвинение, но е приложена разпоредбата на чл.9 от НК.

Счита, че по НАХД № 20213110204935/2021г. по описа на РС -Варна с решението е прието, че ищцата на основание чл. 9, ал. 2 от НК е осъществила признаците на престъплението, за което ѝ е било повдигнато обвинение, но поради установени особености при самото му извършване, съдът е съобразил, че поради своята малозначителност не е обществено опасно или че неговата обществена опасност е явно незначителна.

Съобразно събраните по делото доказателства, настоящият състав приема за установено следното:

С решение по НАХД № 4935/21г. на ВРС, е призната В. М. Ш. за невиновна в това, че на 25.08.2018 г. в гр. В. не е изпълнила Заповед за защита от домашно насилие № 5/30.11.2017 г., издадена в полза на И.Т.Г. по гр. дело № 31/2017 г. по описа на Районен съд – Бяла, издадена на незабавно изпълнение, с която налага по отношение на В. М. Ш. мерки по ЗЗДН спрямо И.Т.Г., като задължава В. М. Ш. да се въздържа то извършване на домашно насилие спрямо И.Т.Г., като го нарекла „Педераст“, „Смотаняк“, „Психично болен и ненормалник“ и му показала среден пръст, престъпление по чл. 296 ал.1 пр.2 от НК, поради което и на основание чл.9 ал.2 от НК и чл.378 ал.4 т.2 от НПК я оправдава по така повдигнатото ѝ обвинение за престъпление по чл. 296 ал.1 пр.2 от НК.

Ищцата е ангажирала гласни доказателства чрез разпит на свидетеля Веска Н.а се установява, че преди 4-5 години ищцата В. Ш. се прибрала в дома си разстроена, разплакана, тъй като са я викали в районното, вземали са ѝ пръстови отпечатаци. След което се чувствала, тревожна, неспокойна, притеснявала се за децата, ако я накажат. Ищцата си търсила работа в него период, но се притеснявала, за свидетелство за съдимост. Чувствала се унижена след връщане от полицията. Детето ѝ казало, че бащата му съобщил, че ще затворят майка му ,защото я издирват. Ищцата имала и дразги, неприятности с тогавашния си съпруг по повод делото.

Въз основа на изложената фактическа обстановка и съобразявайки становището на страните, съдът достига до следните **правни изводи**:

Разпоредбата на чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ предвижда обективна отговорност на държавата в случаите на незаконно повдигане и поддържане на обвинение в извършване на престъпление. Действията по повдигане и поддържане на обвинението се считат за незаконни, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано.

Субекти на тази отговорност могат да бъдат само правозащитни органи, оправомощени да повдигат и поддържат обвинения за престъпления от общ характер, какъвто орган се явява ответникът по иска – Прокуратурата на Република България.

В случая е установено, че по отношение на ищеца е било повдигнато и поддържано обвинение за престъпление по чл. 296 ал.1 пр.2 от НК, както и че наказателното производство е завършило с влязло в сила на 19.08.2022 г. оправдателно решение по НАХД № 4935/21г. по описа на ВРС.

Съобразявайки всички гореизложени обстоятелства, съдът намира, че за ищцата са произтекли логични и значителни морални болки и страдания, които следва да бъдат репарирани от ответника.

Същевременно, взетата по отношение на ищцата мярка за неотклонение - подписка, не е годна реално и обективно да накърни упражняване на правата ѝ в периода на разглеждане на делото, което е приключило и в разумни срокове, по малко от 11 месеца. Ищцата В. Ш. е привлечена като обвиняема с постановление от 23.09.21г. С постановление от 26.11.20г. на прокурор при ВОП е отменено постановление от 01.09.20г. на прокурор при ВРП за прекратяване на наказателното производство по ДП №76/19г. по описа на V РУ-ОД на МВР Варна, преписка вх.№13532/18г. по опис на ВРП. Разследването е приключило с постановление на ВРС за освобождаване от наказателна отговорност с налагане на адм.наказание по реда на чл.375 от НПК.

При определяне размера на обезщетението съдът съобрази следните обстоятелства: продължителността на периода, през който срещу ищцата е водено наказателно производство и същата е била привлечена като обвиняем в извършено престъпление, тежестта на престъплението, в които е била обвинена - престъпление от общ характер; обстоятелството, че по отношение на него е взета мярка за неотклонение "подписка"; възрастта;

Изложеното налага извода, че производството общо в двете му фази /досъдебна и съдебна/ не е продължило значително дълго, както и не се установяват множество процесуални действия и проведени съдебни заседания, на които ищцата е била задължена да присъства. Същото е приключило в рамките на разумните срокове, съобразени с разпоредбите на чл.22 ал.1 и ал.2 НПК и чл.234 НПК, както и съобразно установената от ЕСПЧ практика досежно понятието "разумен срок". В последната, макар да не е обвързана с фиксиран период, в отделни решения варира от 15 месеца до 8 години. Това обосновава извод, че не допуснато нарушение на изискването за разследване в разумен срок по чл.6 ЕКПЧ. 3/ на сл.място съдът съобразява и личността на увредения-предишни осъждания, начин на живот, ценностна система и обичайната среда.

В настоящия случай съдът съобразява приетото от наказателния съд, че извършеното деяние е съставомерно, но обществената опасност на деянието е явно незначителна и е приложил чл.9,ал.2 от НК.

Така в настоящия случай не се установява обвинението да се отразило крайно негативно върху ищцата с оглед нейната личност и начин на живот, не се установява да е рефлектирало върху професионалната ѝ реализация, да се отразило в каквото и да е била степен на общественото доверие и социалните ѝ контакти. Не се установяват негативни отражения върху здравословното състояние, както и личната емоционална сфера на ищцата да е била засегната в значителна степен-да е претърпял емоционални, психически и нравствени терзания от особен характер и в такъв значителен интензитет, отличаващ ги от обичайните такива. В обобщение, не се установява воденото наказателно производство да е причинило такава дълбока емоционална травма, която да е довела до сриване на самочувствието на ищцата или да е оказало сериозно негативно въздействие върху психиката ѝ, финансовото състояние, социалната и професионална реализация.

Предвид на това и предвид на тежестта на повдигнатото обвинение, изминалия период от време, през който наказателното преследване е продължило, възрастта и социалното положение на ищцата и данните за личността, в т. ч. и съдебното минало (Р-156-2017, IV г. о.; Р-150-2018, IV г. о.; Р-162-2018, IV г. о.), както и преди всичко на обстоятелството, че негативното влияние на наказателното преследване върху общото психологично състояние на ищцата не надхвърля рамките на обичайното, без да е дало сериозно и трайно отражение върху личния ѝ живот, прилагайки обществения критерия за

справедливост, установен в нормата на чл. 52 ЗЗД, съдът намира, че за репарирание на неимуществените вреди, които ищцата е претърпяла от незаконосъобразното наказателно преследване справедливият размер на обезщетението не би могъл да бъде по-висок от 2000 лв., но не би могъл и да бъде по-нисък предвид тежестта на обвинението и продължителността на наказателното преследване, включително и обстоятелството, че то е било проведено в една съдебна инстанция. В настоящото производство ищцата не ангажира доказателства относно трудовата си заетост, а следва да се отчете, че едва след влизане в сила на осъдителна присъда, същата се отразява в свидетелство за съдимост на лицето, поради което не би могло да се приеме, че воденото наказателно производство се е отразило върху възможността на ищцата да си намери работа.

При определянето на справедливия размер на обезщетение според съдебната практика следва да се има предвид и общественоеикономическите условия и стандарта на живот в страната към периода на увреждането (Р-199-2018, IV г. о.; Р-162-2018, IV г. о.). Размерът на така определеното обезщетение от **2 000 лв.** е съпоставим и с присъжданияте от ЕСПЧ обезщетения в подобни случаи.

Според практиката на **ВКС отговорността за съдебни разноски** в гражданския процес е гражданско облигационно правоотношение, произтичащо от процесуалния закон и е уредено в него. В рамките на съдебното производство по гражданско дело, страната, в чиято полза съдът е решил делото разполага с правото да претендира от насрещната страна направените в хода на процеса съдебни разноски - чл. 78 ГПК. Отговорността за разноски в наказателното производство е уредена в Наказателно процесуалния кодекс /НПК/ – чл. 301, т. 12 НПК. В НПК не е предвидена възможност за лицето, което е признато за невинно или наказателното производство срещу него е прекратено да претендира направените в хода на наказателното преследване съдебни разноски.

Според чл. 187, ал. 1 НПК разноските по наказателното производство се посрещат от сумите, предвидени в бюджета на съответното учреждение, размерът им се определя от съда или органа на досъдебното производство – чл. 188 НПК, съдът решава въпроса за разноските с присъдата или с определение – чл. 189, ал. 1 НПК. Когато подсъдимият бъде признат за виновен съдът го осъжда да заплати разноските по делото, включително адвокатското възнаграждение и другите разноски за служебно назначения защитник, както и разноските, направени от частния обвинител и гражданския ищец, ако са направили такова искане – чл. 189, ал. 3 НПК. Според чл. 190, ал. 1 НПК, когато подсъдимият бъде признат за невинен или наказателното производство бъде прекратено разноските по дела от общ характер остават за сметка на държавата - т. е. за сметка на държавата остават извършените разноски от бюджета на съда или на съответния орган на досъдебното производство, като не е уреден въпросът за разноските, извършени от подсъдимия.

Липсата на процесуална възможност да се упражни претенцията за разноски в наказателния процес налага извод, че изразходваните средства в хода на наказателното преследване, приключило с оправдателна присъда или прекратено в хипотезите на чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ представляват имуществени вреди за лицето, подложено на неоправдана наказателна репресия, за която държавата дължи обезщетение на основание чл. 4 ЗОДОВ.

С ТР № 6/2012 гр.София, 6 ноември 2013 год. на ВКС на ОСГТК, по т.1 е прието, че съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане – ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка.

Видно от представена по АНД № 4935/21г. на ВРС договор за правна помощ /л.118 от делото/ е отразено заплащане в брой за сумата от 1000 лв. за осъществено процесуално представителство по делото, лицата са удостоверили плащане, което има характер на

разписка за получената сума.

Съдебната практика приема, че при предявен иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ, за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в заплатено от подсъдимия/обвиняемия адвокатско възнаграждение за защита в наказателното производство, приключило с оправдателна присъда или при прекратено наказателно производство, съдът не може на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК по искане на насрещната страна да определи по-нисък размер на разноските в частта на заплатеното адвокатско възнаграждение в наказателното производство, поради прекомерност, съобразно действителната правна и фактическа сложност на наказателното дело.

С оглед на това и предявеният иск за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ е основателен, като относно размера следва да се съобрази възражението по чл.5 от ЗОДОВ.

По заявеното от Прокуратурата възражение за съпричиняване, на осн.чл.5 ал.2 ЗОДОВ.

Анализът на всички обстоятелства, имащи отношение към справедливото овъзмездяване, е от значение и поради забраната размерът на обезщетението да бъде източник на обогатяване за пострадалия, а също и с оглед приложението на чл.51 ал.2 от ЗЗД и чл.5 ал.2 ЗОДОВ, е необходимо да се вземе предвид твърдените и установени по делото обстоятелства, обуславящи извод за съпричиняване, т.е. когато пострадалото лице с поведението си недобросъвестно е създал предпоставки за повдигане и поддържане на незаконно обвинение, то дължимото обезщетение следва да бъде намалено на основание чл.5 ал.2 от ЗОДОВ, тъй като настъпилият от наказателното преследване вредоносен резултат е в причинно-следствена връзка и с поведението на пострадалия /в този см. Решение на ВКС № 144/11.10.2017г по гр.д.№ 534/2017г/.

В настоящия случай, макар ищцата да е била оправдана по обвинението за престъплението по чл. 296 ал.1 пр.2 от НК, наказателният съд е приел съставомерност на деянието, но явна незначителна обществена опасност на деянието и е оправдал В. Ш., на осн. чл.9 ал.2 от НК и чл.378 ал.4 т.2 от НПК.

Доколкото настоящият съд е обвързан от извода на наказателния съд за характера на деянието, следва изводът, че ищцата с поведението си недобросъвестно е създала предпоставки за повдигането и поддържането на обвинението, с което е допринесла за настъпването на вредоносния резултат и това е в пряка причинно-следствена връзка с проведеното наказателното преследване /в този см.Решение на ВКС-IV ГО № 194/8.10.2018г по гр.д.№ 4864/ 2017г, ВКС, постановено по реда на чл.290 ГПК/. При това положение съдът приема, че е налице съпричиняване в размер на 50%, каквато е и обичайната практика в такива случаи /напр.Решение № 194/8.10.2018г по гр.д.№ 4864/2017г на ВКС-IV ГО; Решение № 143/5.07.2011г по гр.д.№ 1070/2010г на ВКС-III ГО, с което е прието съпричиняване 60%/. В обобщение следва, че при установена причинно-следствена връзка между действията на ответната страна и увреждането на ищеца, което се извежда от общите правила на чл.51 ЗЗД и чл.4 ЗОДОВ, следва да бъде присъдено обезщетение в полза на ищеца, явяващо се паричен еквивалент на претърпените болки и страдания, чийто размер се определя на 1000 лв. За разликата над посочената сума искът като недоказан по основание и размер до претендираните 10 000 подлежи на отхвърляне.

С оглед на това и предявеният иск за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ е основателен в размер от 500 лв. и следва да бъде отхвърлен за горницата над 500 лв. до претендираните 1000лв.

Така определената сума от 1000 лв. се дължи, заедно със законната лихва, считано от датата на решението на ВРС – **19.08.2022 г.** (ТР № 3/2004 г. ОСГК, т. 4).

Лихвата върху главницата за разноски в наказателното производство се присъжда,

така както е претендирана от датата на влизане в сила на присъдата **19.08.2022** г. до окончателното изплащане на сумата (ТР № 3/2004 г. ОСГК, т. 4).

По разноските в процеса: С оглед изхода на спора, направеното своевременно искане и представените доказателства, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сторените по делото разноски за заплатени държавна такса и адвокатско възнаграждение съразмерно с уважената част от исковете, на осн. чл.10, ал.3 ЗОДОВ. Следва да бъде присъдена в полза на ищцата внесената държавна такса от 6,00 лв.

На основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, на адв. П. Й. Н. следва да се присъди минималния адвокатски хонорар определен по чл.7,ал.2 от Наредба №1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за сумата от 130 лв. по иска за неимуществени вреди и 200 лв. за иска за имуществени вреди или общо 330 лева в производството по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, гр. София, бул. „Витоша” № 2, представлявана от Главния прокурор на РБ да **заплати** на В. М. Ш., ЕГН ***** сумата от **1000 лв. (хиляда лева)** представляващи обезщетение на претърпени **неимуществени вреди**, причинени на ищцата в резултат на неоснователно повдигнато обвинение в извършване на престъпление по чл. 296 ал.1 пр.2 от НК по ДП № 76/2019 г. по описа на Пето РУ-ОД на МВР-Варна, по което е оправдана с решение по АНД №**г. по описа на ВРС, ведно със законната лихва върху сумата, считано от **19.08.2022** г. до окончателното ѝ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** като неоснователен предявения иск в останалата му част – над присъдените 1000 лв. до претендираните 10000 лв., на основание чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, гр. София, бул. „Витоша” № 2, представлявана от Главния прокурор на РБ да **заплати** на В. М. Ш., ЕГН ***** сумата от **500 лв. (петстотин лева)** представляващи **имуществени вреди** за заплатено адвокатско възнаграждение по АНД №**г. по описа на ВРС, причинени на ищцата в резултат на неоснователно повдигнато обвинение в извършване на престъпление по чл. 296 ал.1 пр.2 от НК по което В. М. Ш. е оправдана, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на влизане в сила на решението -**19.08.2022** г. до окончателното ѝ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** като неоснователен предявения иск в останалата му част – над присъдените 500 лв. до претендираните 1000 лв., на основание чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, гр. София, бул. „Витоша” № 2, представлявана от Главния прокурор на РБ да **заплати** на адвокат П. Й. Н. от АК-Варна сумата в размер на **330 лв. (триста и тридесет лева)**, възнаграждение за осъществена безплатна правна помощ на основание чл.38, ал.1, т.2 от ЗА.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България, гр. София, бул. „Витоша” № 2, представлявана от Главния прокурор на РБ да **заплати** на В. М. Ш., ЕГН ***** сумата от **6 лв. (шест лева)**, представляваща сторени по делото разноски за заплатена държавна такса, на основание **чл. 10, ал.3 ЗОДОВ**.

Решението подлежи на обжалване пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____